

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ТВОЕТО ЖЕЛАНИЕ Е И МОЕ

chitanka.info

На Деси Нико с благодарност за идеята

Работеше уморен и отнесен. Ръцете му се движеха автоматично, без да мисли за конкретните операции, които извършваше. Нанасяше арсенов сапун по одраната кожа, но мислите му бяха при съпругата му. Бяха женени повече от десет години. Най-хубавите години от живота му... поне допреди няколко месеца, когато чу, без да иска, разговора ѝ по телефона.

Както всяка сутрин работеше в кабинета си — оборудвана стая в мазето на къщата, където препарираше различни изпратени му от музеи животни, които после влизаха като експонати в природонаучните отдели. Миналата седмица бе получил семейство еноти — мъжки, женски и две малки, по които имаше много работа. Затова и стана по-рано от обикновено, пи кафе на крак на верандата, а после влезе в „Моргата“, както наричаше кабинета жена му. Отначало мислеше, че прозвището е рожба на чувството ѝ за хумор, но след като дочу онзи разговор, все повече се убеждаваше, че всъщност е саркастична подигравка към интересите му.

„Морга? Нима не давам шанс на вече несъществуващите животни да допринесат за науката, за образованието на хората, нима не осмислям с труда си смъртта им?“ Не, в никакъв случай морга, дори не и чистилище, а по-скоро... „Инкубатор! Да, точно така инкубатор! При мен животните живеят втори живот, далеч по-смислен от първия, ръководен само от инстинкти и рефлексии!“

— Липсва ми онзи дъх на езерото... — чу я да казва преди дни. Следващите ѝ думи бяха казани прекалено тихо, за да успее да ги чуе. — Разбира се, че при първа възможност...

Тих смях долетя до отворената врата на мазето. Точно този смях го убеди, че тя му изневерява. Така се смееше, когато се запознаха — беше паркирал камарото на баща си на склона на Черните хълмове^[1], така че пред тях да се открива изпъстреното със звезди небе, а в далечината на изток — светлините на Репид сити^[2]. Слушаха You're

always on my mind^[3] на Уили Нелсън^[4] и тази песен се превърна в *тяхната* песен, на която танцуваха и на сватбата си.

Отбелязаха първата си годишнина, като отидоха на концерт на кънтри певица в Оклахома сити^[5], а преди това откупи камарото^[6] от баща си. Такъв беше — романтичен и носталгичен мъж. Но този смях — момичешки и невинно предизвикателен — го изкара от равновесие.

Не успя да чуе повече от този разговор, но след това започна често да излиза тихо от Инкубатора и да слухти по вратите. Гледаше я с подозрение, когато се обличаше и гримираше старателно, за да отиде на среща с приятелки или до магазина да пазарува, сякаш досега не ходеше, без да си сложи очна линия, сенки и грим. Забеляза, че и гардеробът ѝ се промени. Започна да носи по-тесни дънки, къси ризки и потници, сутиени, които повдигаха гърдите ѝ, дори си купи нови обици „капан за сънища“^[7].

Винсънт гледаше и сърцето му едновременно гореше и кървеше, болеше го и го гризеше. Сети се как веднъж намери в планината труп на малко сърне, който целия гъмжеше от различни гадина, хранещи се от мъртвата плът. Съжали, че не го е намерил по-рано, за да може да го препарира и по този начин да го защити от кохортата твари, следващи смъртта, и да го запази за втори живот. Точно така сега се чувстваше вътрешно — хем мъртъв, хем болезнено чувствителен.

Намери предлог да се премести да спи на дивана в хола на първия етаж — от една страна подчерта, че не иска хъркането му да нарушава съня и спокойствието на съпругата, от втора изтъкна, че напоследък в квартала им се били повишили кражбите (което беше лъжа) и по-сигурно било да спи на първия етаж, за да може да защитава по-добре дома им.

Дария не се възпротиви по никакъв начин. Наблюдаваше я внимателно по време на разговора и остана с впечатление, че тя дори изпита облекчение.

Същата вечер слезе в Инкубатора, за да поработи, но само седеше на мекия, тапициран собственоръчно стол и гледаше експонатите, наредени по рафтовете. Тръбите изскърцаха и чу, че по тях тече вода. Инсталацията беше стара и от няколко години се канеше да я подмени, но все не му оставаше време. Сега беше благодарен за

това, че не намери възможност да го направи. Изправи се. Качи се до спалнята, съблече се гол и влезе в банята, където Дария се къпеше. Приблжи се тихо до нея и докосна рамото ѝ, наведе се и опита да я целуне по тила.

— Изкара ми акъла! — възмути се съпругата му, обръщайки се намръщена.

— Кой очакваше да е? — попита той.

— Не и теб сега!

— Така ли? Все пак сме женени.

— Сега ли се сети, че сме женени?

Той пусна ръка по хълбока ѝ, галейки вече леко отпуснатото ѝ дупе. Тя се отдръпна.

— Би ли ме оставил на мира! — Беше ядосана.

— Искам да правим секс!

Чувстваше се странно възбуден от яростта ѝ.

— Луд ли си? — извика Дария. — След трийсет минути имам среща с Лола и Трейси!

— Винаги бързаш... — с престорено съжаление отвърна Винсънт и сведе очи. Надървеният му член почти опираше в корема на Дария. — Винаги имаш среща с... някого.

— А ти винаги имаш среща с работата си в „Моргата“! — извика тя.

Лицето ѝ беше зачервено — или от ярост, или от топлата вода, която шуртеше.

— Нека ти изтъркам гърба — привидно мило изрече мъжът.

— Нищо няма да изтъркаш, бързам, вече ти казах.

Дария се извърна и усърдно се зае да търка с порестата гъба гърдите и раменете си. Винсънт обхвана таза ѝ и грубо натисна гърба ѝ надолу. Съпругата му изписка и изтърва гъбата от изненада. В следващата секунда той успя да намести таза ѝ, леко приклекна и проникна във влагалището ѝ.

— Пусни ме! Какво ти става! — крещеше и се мятеше жена му. После успя да се измъкне от хватката му благодарение на сапунената пяна и се дръпна настрани, събаряйки завесата.

— Луд ли си? Ненормалник. Върви при мъртвите си животни!

Изхвърча от банята, когато той протягаше ръка, за да я хване за лакътя. Успя само да я одраска, а после се заплете в падналата завеса и

болезнено тупна на земята.

Беше бесен! Никога не се бе чувствал толкова ядосан, сякаш черна пелена се спусна над мозъка му, а светът през очите му бе кървавочервен и пулсираше.

— ВЪРНИ СЕ, КУРВО! — извика, докато се изправяше с изкривено от болката от падането лице. Закуцука към вратата и когато я отвори, Дария точно излизаше от стаята по хавлиена кърпа и стиснала купчина дрехи.

— КУРВА! КУРВА! КУЧКА! Да не мислиш, че не знам какви ги вършиш зад гърба ми. КУЧКА!

Не беше преполовил пътя до вратата на стаята към коридора, когато чу през отворения прозорец изпиукването на алармата на малката тойота, която беше купил на съпругата си за петата годишнина от сватбата им. Отиде до прозореца и я видя как хвърля купчината дрехи на предната седалка, после седна, както си беше по хавлия и изтегли колата на заден ход.

Изведнъж яростта му го напусна. Свлече се на двойното легло и заплака. Няма нищо по-тъжно от гол, изоставен мъж със свит и мек член, който плаче.

По-късно получи есемес, който гласеше „Не ме търси повече. Свързах се с адвокат“.

Не я потърси. Зареди се с много уиски и се затвори в Инкубатора. Работеше, пиеше и мислеше как ще я оправи тази невярна кучка, работеше и пиеше. Дори когато един ден, някъде две седмици след случката, чу звън на вратата, после отключване, не излезе. Тропането отгоре му подсказа, че най-вероятно тя си събира багажа, но не искаше да я вижда. А и сто процента не бе дошла сама. Надникна през малкото мръсно прозорче на кабинета си и наистина видя патрулна кола пред къщата.

Дори нямаше смелост да се покаже и да ѝ каже, че съжалява. Всъщност от една страна съжаляваше, от друга наистина ѝ бе ядосан. Когато двама човека са се заклели във вярност един към друг, най-малкото би трябвало да се уважават. Далеч по-добре би било, ако беше дошла да му каже нещо от сорта „Така и така, срещнах друг, който обичам, теб не те харесвам, нека запазим приятелството си и бла, бла, бла“. Простотии! На път беше отново да избухне. Отпи от шишето, което стискаше злобно. Като нищо щеше да откачи и да ѝ нарита

кофата. Мръсна кучка! Предателка. А сега страхливката идва с куки в дома им, иначе се чука като разгонена котка по хотелите. Мръсница! Уличница!

Поседя в мрака на Инкубатора, докато слънцето се скриваше зад Черните хълмове. Чу я, когато излиза, тътрузейки куфара на колелца, който купиха за медения си месец в Хавай. Усмихна се. Не знаеше дали е пуснала на полицаите, но и да беше, явно не бяха останали доволни, защото не ѝ помогнаха с багажа.

Забеляза, че Дария не си направи труда да заключи след себе си. „Мамка ти!“, процеди през зъби Винсънт и остана да пие в непрогледния мрак.

Съседите светнаха лампата на верандата си. Заблуден лъч светлина проникна през прозорчето и попадна на стъкленото око на малкото мече, което не поискаха да вземат в природонаучния музей в Чикаго^[8] заради нарушена при препарирането кожа на предната лапа. Експонатът остана при него и беше един от любимите му. Загледа се в окото. После се засмя с дрезгав пиянски глас и отпи последната глътка от бутилката. Все пак шибанячката не знаеше какво ѝ се пише.

В следващите дни се постара да не близва алкохол. Спеше повече, разбира се, с помощта на медикаменти, после в ранни зори ставаше, за да работи над по-спешните проекти, а преди изгрев излизаше с колата. Караше около половин час все на изток, докато стигнеше къщата на тъщата си, където предполагаше, че е жена му. Паркираше през няколко къщи и наблюдаваше.

На третия ден, когато забеляза, че Дария не излиза за работа, както го правеше обикновено, реши да смени стратегията. Закара камарото в автокъща и го остави за продан, а си купи някакъв стар и очукан нисан за смешни пари. Трябваше да се сети по-рано. Жена му сигурно следеше колата му и нищо чудно да го е забелязала, че дебне и затова да не я е засичал сутрините. Прибра се с новата таратайка и се качи директно в банята — обръсна главата си и се изкъпа. После легна и заспа без помощта на хапчета, което скоро не му се беше случвало. Сънува очите на препарираното мече.

Дария пусна щорите на стаята си и легна по гръб в малкото легло, което помнеше от детството си. Очите я боляха от плач, а мислите ѝ се лутаха из празното подземие на разбитите мечти и надежди, където се люшкаха оковите на излъганата несбъднатост.

Невероятно беше и все още не можеше да осъзнае в какво чудовище се бе превърнал съпругът ѝ. *Бившият съпруг*, напомни си тя, *скоро ще е бившият*. Работата с тези мъртви животни, мрака на Моргата му, смрадта на всичките тези химически вещества го бяха променили до неузнаваемост.

Къде бе отишло онова момче, което се промъкваше през прозореца вечер, за да си говорят за музика, книги, мечти и бъдеще? Къде бе младежът, което я закара с бащината си кола на ръба на скалите, за да се насладят на гледката и на звездите? Къде бе онази романтика, неочакваните обаждания, милите кратки съобщения по телефона, изненадващите букети цветя или грижовността да ѝ поднесе закуска или просто кафе в леглото, докато тя се излежава в късна утрин? Къде бяха изчезнали нежните му ласки? Все едно мислеше за друг човек. Сегашният не бе нейният Вини.

И как изобщо можа да реагира по този начин? Да се опита да я изнасили? Да я нарани? Неговата карамелена пуканка, както я наричаше навремето? Главата ѝ не побираще тази огромна промяна, настъпила някак неусетно във времето. Въпреки всичко обаче усещаше, че малко късче от сърцето ѝ още го обича, още копнее за него, за вниманието му, но... случилото се бе непростимо. А и тя — каква глупачка бе само! Как можа да се върже на онзи сваляч Хосе Ромеро от автокъщата, как можа да повярва, че е възможно да възвърне трепета в сърцето си, да почувства отново любов, да се почувства отново жена.

Единственото, което получи, бе секс, а и той не бе кой знае колко забележителен, макар и редовен. Винсент бе все зает, все работеше. Прекарваше повече време в компанията на труповете си, отколкото с нея. Дори не разговаряха. Понякога се случваше цял ден да не се виждат, а в крайна сметка, когато се прибираще, се разминаваха като напълно непознати. Как така животът ги бе завъртял в безсмислена спирала от сивота и работа, така че да се отчуждят...

Телефонът ѝ изпиука. Ново кратко съобщение.

„Липсваш ми! Съжалявам!

С обич, Вини“

Почти изпусна апарата от изненада. Как беше възможно това? След всичко, което направи? Нима... нима... Натисна „Отговор“ и написа:

„Не ме търси повече. Вече ще говориш само с адвокатата ми.“

Натисна „изпрати“ и излезе от стаята почти тичайки. Пътъом взе ключовете за колата и излезе.

Екранът на телефона, оставен на леглото ѝ, светна. Ново съобщение.

Вини се усмихна. Завъртя ключа в стартера и потегли след колата на жена си.

Нощта беше гореща като ад. Климатичната система се задъхваше да охлажда и Винсънт се притесняваше за експонатите си. Работеше механично, а мислите му бяха далеч — при Дария и при Хосе Ромеро. Беше бесен. Да му изневери точно с латинос — мазен и мургав, винаги потен, с тъмни петна под мишниците. Как бе възможно да се чука с това човекоподобно? Нима за толкова години не я познаваше? Нима толкова добре бе успяла да го подведе и измами с пърхащите си мигли, с уюта на скута си, да...

Не! Нямахе как да ѝ прости, нямахе да ѝ се размине.

Бяха минали няколко дни, откакто изпрати първото съобщение до нея и откакто я проследи и откри любовника ѝ. Всичко вървеше по план.

„Обичам те повече от всичко на света! Вини.“

„Домът ни е студен без теб. Вини“

„Не мога да живея без теб! Вини“

„Дали любовта ни е мъртва или... Вини“

„... или имаме шанс? Вини“

„Не ме мрази, аз ще се променя. Вини“

„Ти си всичко за мен, любов моя. Вини“

Преглеждаше изпратените съобщения към номера на съпругата си. Досега го бе игнорирала напълно, но скоро щеше да се пропука. Сигурен бе в това. О, да, скоро щеше да отговори. Усмихна се злобно на изкуствените очи, които го наблюдаваха в Инкубатора.

„Луд ли е? Какво му става? Не! Няма да му простя?“, мислеше си Дария. „Никога не би се променил, защото никога не ме е обичал!“

„Помниш ли онзи път. Ти си винаги в моите мисли...“

„... ти и аз, звездите и...“

„Господи, прости ми, че бях такъв...“

„... идиот и нещастник.“

„Знам, че не те заслужавам. Знам, че...“

„... че ударът тогава бе твърде сериозен.“

„Дори аз не успях да се възстановя.“

„... плодът на нашата любов...“

„Ако изгубя и теб, ще умра!“

„Няма смисъл да живея без... Луис и теб.“

„Виждаш ли? Казвам името, което избрахме заедно?“

Дария препрочиташе кратките съобщения и плачеше. В началото безмълвно, но не след дълго захлипа с глас. Тези валящи едно след друго изречения изгаряха като дамга сърцето ѝ.

И Луис! Нероденото им дете. Едва го преживя, а после... той беше до нея, но когато самата тя си стъпи на краката, сякаш той рухна. Това ли го пречупи? Даде ѝ от своята сила и увереност, а после самият той пропадна. Още повече че след изследвания разбраха, че не могат да имат деца. Обсъждаха известно време дали да не осиновят някое, но така и не се пристрашиха. Сбъркаха ли? Сигурно. Ако бяха осиновили дете, нещата нямаше да се развият така. И тя никога нямаше да погледне към Хосе. Така или иначе преди два дни бе решила да скъса с него, да започне от начало, но не успя да го намери. Не беше на работното му място, а и не отговаряше на телефона си. Кой знае къде и

с коя е. Трябваше да си даде сметка, че мъж с гореща кръв като Хосе едва ли ще се задоволи с една *мучача*, и то женена и, нека не си кривим душата, вече на години.

Телефонът ѝ присветна. На екрана се появи известие за ново съобщение. Дария сънливо отвори очи. Беше 02:15. Протегна ръка към телефона, отключи екрана и прочете:

„Пия бяло вино на поляната пред нас. Лежа по гръб и гледам звездите. Сякаш твоите очи.“

Леко се усмихна и остави телефона. Обърна се на другата страна и се унесе. Така правеха в началото, когато купиха къщата и даже още не я бяха ремонтирали. Лежаха до късна нощ прегърнати на двора и гледаха звездното небе. Заспа, без да сънува, за първи път от много време.

Винсънт наистина пиеше, но не бяло вино, а уиски, не беше на двора, а в Инкубатора си и определено не гледаше звездите, а вече готовия нов екземпляр за колекцията. Личната си колекция.

Засмя се за момент, после с усилие се зае да премести експоната в кухнята. Скоро щеше да има гости и искаше да е готов.

„Обичам те, Дария! Вини“

„... повече от всичко на света.“

„... но те моля — върни се при мен.“

„... отчаян съм и толкова нещастен.“

„Извинявай, не трябваше да те наранявам.“

„... не трябваше да реагирам така...“

„Господи, какъв глупак съм!“

„Прости ми, ако можеш и се върни при мен.“

„Без теб съм нищо.“

„Ти си всичко за мен.“

„Нека започнем от начало?“

„Твоите желания са и мои, Дария!“

„Заклевам се във всичко свято!“

Дария четеше съобщенията, а сълзи напиреха в очите ѝ. Не можеше току-така да загърби толкова години от съвместния им живот, а и тоя глупак Хосе явно само се бе възползвал от нея. Натисна „отговор“ на последното съобщение и написа:

„Мога да мина утре след работа за малко.“

Почти мигновено получи отговор:

„Благодаря ти, любов моя, благо...“

„... даря ти, че ми вярваш.“

„Ще гледам цяла нощ звездите и...“

„Ще мисля за теб! Вини“

За съжаление на работа я задържаха, а когато тръгна, след няколко пресечки я спря пътен полицаи за рутинна проверка. Беше нервна. Не знаеше дали е грешка или не, но ѝ беше толкова трудно през тези седмици на раздяла. Рутината убива, но дава сигурност, а нейното ежедневие с Винсънт ѝ липсваше неимоверно. Да, беше загубил част от романтиката си, не ѝ обръщаше толкова много внимание, но нима самата тя не бе допуснала сума ти грешки? Нима беше нужно да нарича кабинета му „Моргата“? Защо му се подиграваше? Заради работата, която го бе спасила, когато изгубиха детето си. Глупачка. Глупачка.

Паркира пред къщата, а вече се мръкваше. Слезе и вдигна саксията до вратата вляво. После се разсмя неспокойно. Навик — там си оставяха ключовете, когато нямаше вероятност да се засекат. Но... ето го. Винсънт не бе променил това тяхно си тайно местенце. Взе ключа, пхна го в ключалката...

Дали е редно да влиза така? Все пак мина доста време? Това нейният дом ли е, или вече е чуждо място? Дали да не позвъни така,

както се ходи на гости? Отхвърли последната идея, завъртя ключа и влезе.

— Винсънт, тук... — провикна се тя, но нещо тежко се стовари върху главата ѝ и тя падна в безсъзнание.

Свести се, но въпреки сумрака, примижа. Болката в главата беше ужасяваща. Опита се да пипне раната, но ръцете ѝ бяха вързани. С мъка и усилия се огледа. Сякаш през мъгла видя, че се намира в кухнята пред килера за хранителни продукти и е вързана на трапезния стол.

— Винсънт! — опита се да извика, но гърлото ѝ бе сухо, а опитът да говори ѝ донесе колосална вълна болка, която почти я прати обратно в селенията на безтегловност и безпамятност.

— Не говори — чу се почти мил глас зад нея.

Винсънт се появи пред нея с широка усмивка. Облечен бе с костюм и дори вратовръзка, сякаш бе на среща.

— Чудиш се какво става, нали? — усмихна се приветливо и добави вече сериозно: — Много се питах какво да направя с теб, малка мръсна лъжкиньо?

Винсънт се надвеси над нея:

— Дълго мислех какво заслужава да получи такава малка, долна, шибана курвичка като теб, но... — Лека усмивка заигра на устните му. — ... но съм просто гений! Излъгах те за всичко в моите съобщения, но съм уверен, че и частица от теб се е съмнявала. Все пак по-голямата част от теб е искала това да е истина, искала е да не е сядала никога на черната, мазна патка на оня гнусар, нали така?

Дария се опита да каже нещо, но той сложи ръка на устата ѝ. При това движение помръдна леко главата ѝ, което я накара да се свие от вълната болка, която я обля и заплашваше да я удави.

— Няма да говориш! Цял живот те слушам, сега е мой ред.

Винсънт се обърна и отвори вратата на хранителния килер. Дария не виждаше какво има вътре от гърба му, а и от тъмнината. После съпругът ѝ се обърна бавно и внимателно.

— А сега — гвоздеят на програмата! Дами и господа, на вашето внимание... — разпери театрално ръце Винсънт и...

... светна лампата.

Дария изкрещя и кръвта рукна от раната на главата ѝ. От килера я гледаше голото тяло на Хосе Ромеро — препариран по всички правила и сякаш жив. Ако не бяха очите. Тези изкуствени студени, стъклени очи.

— О-о-о, полюбувай се на твоя приятел, защото скоро ще му правиш компания — престорено мило продължи Винсънт. — Само за едно нещо не те излъгах. Че твоето желание е и мое. Ето ти твоя любовник, а като привърща с теб, ще бъдете завинаги заедно!

Нощта се бе спуснала и затиснала в душната си прегръдка Рапид сити. Винсънт бе пиян и лежеше на дивана в хола, хъркайки пронизително. Тъмнината бе изпълнила къщата и обгръщаше предметите, чиито силуети едва-едва се очертаваха.

В кухнята, подредена и дезинфекцирана старателно от Винсънт, бе тихо. Препарираният Хосе Ромеро беше на мястото си в Инкубатора, а тялото на жена му лежеше на масата, където подготвяше телата на експонатите. Мислеше да започне работа веднага, но в крайна сметка емоциите му дойдоха повече и реши да отложи работата си по нея. Изпи половин бутилка уиски с една шепа приспивателни, докато седеше в тъмния хол. После просто се катурна на страна и заспа с мисълта, че нещата си бяха дошли на мястото.

Луната изгря — огромен оранжев кръг.

Светлините на полицейската патрулна кола осветиха тъмната къща за няколко мига и подминаха. Всичко беше спокойно в Рапид сити. Поне привидно.

В мазето на Винсънт цареше непрогледен мрак. Изключение правеше само лампичката на настолния компютър, която ритмично премигваше в зелено, тъй като бе оставен в стенд-бай режим. Не се чуваше звук. Дори хъркането на пияния мъж от горния етаж не достигаше тук.

Внезапно вратата се отвори и лъч светлина прониза тъмнината. Плъзна се бавно, опипвайки вътрешността на мазето. Последваха я тихи стъпки. Някой заслиза надолу.

— О, боже! — чу се хриплив глас, когато светлината докосна голото тяло на Дария, проснато върху масата, покрито с кръв и нечистотии.

Подрънкване на метална верига и неразбираеми думи.

После стъпките тръгнаха обратно нагоре по стълбите. Отец Гарсия излезе бързо от къщата и повърна в саксията, под която до скоро Дария и Винсънт държаха резервния ключ.

— Злото е тук! Злото се настанило в този дом! — прошепна той, избърсвайки с опакото на ръката си уста. После сведе глава, затвори очи, стисна златното разпятие на гърдите си и зашепна молитви.

Не можеше обаче да се съсредоточи. Мислеше си за миловидната жена, която преди ден бе дошла в изповедалнята и бе споделила своите грехове, опасения. Търсеше спокойствие и съвет какво да прави. Търсеше приятелско рамо, на което да сподели терзанията и мъките си, и въпреки че отец Гарсия бе сигурен, че тя не е от паството му, ѝ предложи утеха. Утеха в думите, които беше длъжен да казва. Които му бяха спуснати от Светата църква. Но самият той не се чувстваше достатъчно сигурен в тях и нещо го накара да излезе веднага след жената.

Видя фигурата ѝ, докато излизаше от църквата и в същия миг се случи леко земетресение. Големият полюлей се люшна леко. Отецът прие това като знак и се втурна след нея. Излезе точно когато колата ѝ потегляше. Видя номера и го запамети. Върна се в стаичката си, където провери регистрацията на автомобила с една програма, която му беше инсталирана от близък негов приятел хакер, и разбра адреса ѝ. Искаше да я срещне отново и да поговори за проблемите във взаимоотношенията с мъжа ѝ, с любовника ѝ, който бе успял да се намеси в живота ѝ. Затова дойде тази вечер.

Паркира старата си ръждясала тойота в началото на улицата и се разходи до адреса, тъй като вечерта бе прекрасна. Приближавайки, видя колата на жената паркирана на алеята пред гаража и се зарадва. Явно бе решила да поговори с мъжа си и да разрешат противоречията и проблемите си. Все пак може би лекото земетресение не бе знак от Бог, а просто случайно природно явление.

Прибра се в отлично настроение, пеейки си тихичко „Peace in the valley“^[9]. Включи микровълновата, за да стопли вчерашните спагети и тъкмо сядаше на креслото, за да почете, когато светът около него се завъртя и той падна.

Внезапно през затворените (?!) прозорци нахлу бурен вятър и разпиля покъщнината му. Книгите се разлетяха във въздуха, сякаш

носени от торнадо, купата спагети описваше странни кръгове около главата му, а сосът заля домашните му дрехи. Телевизорът се наклони и след кратка борба се катурна. Екранът експлодира с пукот. През цялото време наоколо се носеше непоносимо бучене.

Отец Гарсия стоеше свит в окото на тайфуна, затиснал уши с длани и стиснал очи до болка. Усети, че нещо мокри лицето му, но не можеше да определи дали плаче, или е нещо друго. Това не беше земетресение, а чудотворно явление, за което нито бе чувал, нито му се бе случвало някога.

Свърши рязко, така както бе започнало. Книгите и покъщнината му се стовариха на пода с трясък и за миг сякаш вакуум го засмука и го премести.

Отвори очи. Виждаше света в бледорозово. Сега не се намираше с лице към телевизора, както беше, когато започна феноменът, а с лице към вратата, която зееше отворена, въпреки че ясно си спомняше, че я затвори и заключи старателно, когато се прибра. Потърка очи с юмруци и бледорозовото се разнесе.

Погледна ръцете си и видя, че по тях се стича кръв. Бързо изтича в банята и надникна в огледалото. Цялото му лице бе окървавено. Сега разбра, че мокренето не е било от сълзи. Зашепна молитви и се изми старателно. После отиде и се загледа в отворената врата. В съзнанието му сякаш светна огромно неоново табло „ЗНАК!“. Поколеба се, но в крайна сметка реши, че няма друг избор, освен да отиде да се срещне с жената от изповедалнята.

Докато се преобличаше, се зачуди дали тя е наистина причината за всичко това, което се случва около него, но нямаше какво да е друго. Не го биваше в тълкуването, но откакто тя се изповяда при него, започнаха тези явления. А толкова много знаци от Бог никой досега не бе получавал...

Просто нямаше какво да е друго. Така че отново се качи на колата си и отпраши с бясна скорост към познатия му адрес.

Отец Гарсия бе, меко казано, стресиран. Беше в шок, когато видя тялото, проснато на масата. Нима затова Бог му прати знаци? За да погребее тази жена, а не да я спаси? Добре че повърна, защото донякъде се отрезви. Влезе отново в къщата, кръстейки се и мина тихо покрай

спящия мъж. Заслиза отново в хладното мазе. Този път усети миризмата на смърт, на химически вещества и на злото — веднъж изповяда затворник, осъден на сто и четиридесет години затвор, заради поредица изнасилвания на деца, част от които завършили с убийство по особено жесток и мъчителен начин за жертвите. Тогава усети тази миризма на зло — комбинация между мускус, сяр, леш и мента. Да, мента, за негов ужас имаше нещо свежо в това, което долови. Тук миришеше по същия начин, плюс вонята на алкохол.

Отец Гарсия пристъпваше тихо и внимателно, стареейки се да не насочва лъча към тялото на масата. Огледа стените, пода и препарираните животни, а после забеляза вратата в дъното. Протегна трепереща ръка към нея и натисна бравата. Тихо проскърцване го накара да подскочи и едва сдържа вика в гърлото си. После насочи светлината към тъмното помещение. Не, това не може да е истина. „Не! Не! НЕ!“, крещеше в мислите си свещеникът, докато се препъваше към стълбището. Нима е възможно да се препарира човек? Внезапно спря, сякаш облян от студен душ. Жената на масата! Тя трябва да бъде препарирана? Това ли трябваше да предотврати?

Завъртя се бавно към масата, стискайки кръста, проводник на Божията воля и благодат, който го дари със спокойствие. И макар една част от него да крещеше ужасено, друга част да стенеше болезнено, трета част да се тресеше от ридания, той се чувстваше хладно дистанциран от това, което се случва, и спокоен.

— Господи, не ме изоставяй! — мълвеше.

Приближи се към масата и освети тялото. Очите бяха затворени, кръвта бе почерняла, а сплъстената коса падаше в грозен безпорядък по лицето на жената. Стараеше се да не гледа голото тяло — бе грешно и неуважително. Но очите му сами се плъзнаха към хлътналите гърди на жената и... О, чудо, видя как неравномерно се повдигат. Съвсем мъничко, незабележимо, но... Нима бе жива? Нима той е предопределен да я спаси от Злото? Трескаво се наведе и сложи кръста пред напуканите и подпухнали устни. Дъхът леко запоти метала.

— Слава на Бога! — извика отец Гарсия и, стреснат сам от звука на гласа си, затули уста с ръка и се огледа.

Трескаво започна да търси из хладното помещение, отваряше вратичките на шкафовете, вдигаше и оставяше най-различни шишенца. Единственото що-годе подходящо, което видя, бе камфоров спирт. Взе

го в ръка и спря за миг. Отиде до затъмненото прозорче и го отвори с усилие. В мазето нахлу горещ въздух. В ъгъла видя купчина парцали. Награби ги и покри жената с тях. После отвори шишенцето и поднесе спирта към носа ѝ...

Дария се задави. С мъка отвори очи, а болката в тялото ѝ се разливаше по нервните окончания, затискайки я като надгробна плоча. Видя силует пред себе си и се уплаши. Съзнанието ѝ извика, но устата ѝ не можа да издаде и звук.

Топла ръка я прегърна, а фенерчето освети лицето ѝ. Отпусна се назад успокоена донякъде. Позна лицето на отец Гарсия, но не знаеше какво се е случило. Отново затвори очи. Чувстваше се уморена до смърт, а нямаше част от тялото ѝ, която да не я боли. Чу шумолене и повече усети, отколкото видя, че свещеникът коленичи до нея. Като в просъница дочу молитвите му. Това я успокои. Внезапно си спомни как майка ѝ бе луднала по хомеопатията и се лекуваше със скъпа вода, затворена в шишенца. Сега отецът правеше същото — хомеопатия за душата. Затвори очи и се отпусна назад. Тялото ѝ полека-лека се затопляше от нощния въздух, нахлуващ през прозореца и парцалите, нахвърляни върху нея.

Внезапно отец Гарсия спря да шепти и се надигна. Беше спрял да чува хъркането от горния етаж. Обърна се към стълбището и бавно тръгна, стиснал кръста в юмрук.

Дария се понадигна:

— Какво има? — Думите се откъснаха хрипливо от устните ѝ.

— Тихо. Мисля, че някой идва.

— Обади се на 911! — отчаяно прошепна Дария.

— Нямам телефон.

Вратата се отвори с леко проскърцване и груб глас извика:

— Хей! Кой е долу?

Отец Гарсия се прокле, че не е изгасил фенера. Сега бе разкрит.

— ХЕЙ! Отговори! Въръжен съм!

Отец Гарсия погледна Дария, която поклати глава — Винсънт нямаше огнестрелно оръжие, поне докато живееха заедно, но сега нямаше представа дали не беше купил нещо. Жената се замисли, че

изобщо не е познавала собствения си съпруг... или поне не бе забелязала промените в него през всички тези години.

Несъзнателно докосна обичките „капан за кошмари“. Странно спокойствие се разля в тялото ѝ. Какво пък? Можеше да успее. Насили се и извика:

— Хосе съм! Странно вдървен се чувствам! — Гласът ѝ бе дрезгав и стържещ.

Настана тишина. Сякаш сърцата им спряха да бият.

Винсът пристъпи колебливо напред.

— Хо-се? — заекна той.

— Едва излязох от килера... — отвърна Дария.

Мъжът ѝ пристъпи, залитайки, спъна се в нещо и изруга.

— Ебаваш ли се с мен?! — изкрещя, но в гласа му се прокрадваше страх.

Дария стана с усилия и стъпи на земята. Зави ѝ се свят и остана подпряна на ръба на масата. Кимна на отец Гарсия към килера и свещеникът я разбра. Подаде ѝ фенера и безшумно отиде до тъмната стаичка, чиято врата не бе затворил одева. Избута експоната напред. Чуваха се неуверените стъпки на Винсът, който колебливо слизаше по стълбите.

Дария го освети.

— Хей! Махни това от лицето ми!

— А ти махни това, с което си ме натъпкал. Сърби ме цялото тяло, но отвътре — отвърна тя.

Мъжът ѝ се приближи и я видя. Ококори се от учудване:

— Какво...? Какво...? Ти...

— Да, аз съм, скъпи ми съпруге, в добро и лошо, в здраве и болест ще съм винаги до теб! — усмихна му се престорено мило Дария.

— Но ти... ти си мъртва! — възкликна той.

— Както виждаш, и смъртта не може да ни раздели! — след тези думи насочи лъча на фенерчето към килера, осветявайки Хосе.

Отец Гарсия, скрит зад безжизненото тяло, го размърда. В мрака на мазето изглеждаше сякаш препарираният мъж се движи.

Винсът изкрещя и се свлече на земята, впери ужасен поглед в творението си, което, бутано от свещеника, се приближаваше към него. Дария също стана и пристъпи към убиеца си. Той отново изпищя и

стисна очи. Това ѝ трябваше. Въпреки болката, въпреки световъртежа и целия страх, който я бе обхванал, тя стовари фенера върху главата му. Светлината изгасна и се чу свличане на тяло. Горе, на върха на стълбите, се открояваше сивият правоъгълник на входната врата към Моргата.

— Бързо! — извика Дария на отца и, колкото ѝ позволяваха силите, побягна към спасението.

Тъкмо стигна до хола, когато червено-сини светлини затанцуваха по стените.

— Полиция! Влизаме!

Двама униформени пристъпиха предпазливо в стаята. Бяха забелязали полуотворената врата на къщата, която при предната им обиколка бе плътно затворена. Срещу тях Дария, осветена от фенерчетата им, изглеждаше като зомби, излязло от филм на ужасите. Тя се разрида и припадна.

Няколко месеца по-късно стоеше на верандата на къщата и пушеше — вреден навик, който бе забравила, но който я спаси с рутинността си през седмиците на възстановяване. До нея отец Гарсия гледаше към улицата.

— Сигурна ли си, че искаш да дариш къщата?

— Разбира се. Не мога... — тръсна глава, — не мога дори да я гледам, не мога да вляза вътре. Всичко е пълно със зло и омраза.

— Но можеш да я продадеш — отвърна отецът. — Не е нужно да я даряваш на църквата, макар че е изключително благороден жест от твоя страна, а и, честно казано, имаме нужда.

— Сигурна съм. Искам да я даря за добра кауза, за да може по някакъв начин това зло да бъде отмито и заличено. — Дръпна от цигарата си и докосна с върхове на пръстите си обиците „капан за кошмари“.

— Знаеш ли — добави тя, — мисля, че тези индиански амулети наистина действат.

Отецът се усмихна.

— Да, звучи като хомеопатия или като твоите молитви, но вярвам, че те ми дадоха сила и кураж.

— Неведоми са пътищата господни, Дария. Ако търсиш отговори, аз не мога да ти дам, но това е история, изпълнена с чудеса, която ще разказвам на децата и на внуците си.

— По-добре недей да плашиш децата — засмя се Дария и се обърна към отца.

Устните им се допряха и останаха прегърнати няколко минути, защото и двамата се чувстваха щастливи и спокойни, когато са заедно. Дария не знаеше дали връзката им има бъдеще. Допреди тези събития никога не си бе и помисляла, че може да се влюби в свещеник. Звучеше толкова откачено. Но от друга страна, човек никога не знае какво ще му донесе идният ден. Нужно бе само да вярва, че нещата, които прави или му се случват, са за добро.

Отец Гарсия мислеше за чудесата, на които бе станал свидетел. Вярващ беше и търсеше във всяка една проява на действителността знак от Всевишния. Колкото повече разсъждаваше за изминалите събития, толкова повече бе убеден, че цялата история бе чудо. Чудо, с цел да го събере с тази жена, която бе толкова силна и борбена, въпреки своята нежност и ранимост... а може би именно заради това.

---

[1] Черните хълмове са ниска и изолирана планинска верига в западната част на Южна Дакота, продължаваща до Уайоминг. През 1868 г. американското правителство включва територията им към резервата на сиуксите, но през 1874 на територията им е открито злато и започва златна треска и борби с местното население. — Бел.а. ↑

[2] Рапид сити — вторият най-голям град в Южна Дакота, разположен срещу източните склонове на Черните хълмове. Възникнал е през 1874 г. по време на златната треска, свързана с Черните хълмове. — Бел.а. ↑

[3] Always on my mind — песен написана от Джони Кристофър, Марк Джеймс и Уейн Карсън, записана за пръв път от Гуен Маккрей и Бренда Лий през 1972 г. Кънтри певецът Уили Нелсън печели наградата Грами със своята версия на песента през 1982 г. — Бел.а. ↑

[4] Уили Нелсън — известен кънтри певец, композитор, поет, актьор и активист за различни каузи, една от които е легализиране на марихуаната. — Бел.а. ↑

[5] Оклахома сити — столица и най-големия град в щата Оклахома с население 541 500 жители (2005). — Бел.а. ↑

[6] Шевролет Камаро — американски автомобил, произвеждан от 1966. Моделът от 1967 г. е с дизайн, съперничейщ на известния Форд Мустанг. — Бел.а. ↑

[7] Капан за сънища (dreamcatcher) е ръчно изработен индиански талисман, състоящ се от върбов обръч, в който е преплетена мрежа от шнурове, наподобяващи паяжина. В центъра се поставя перо от нощна птица, най-често бухал или сова. Декорира се с висящи елементи като мъниста, пера и др. Смята се, че пази спящия от зли духове. — Бел.а. ↑

[8] Чикаго, щата Илинойс — Третият по големина град в САЩ след Ню Йорк и Лос Анджелис. — Бел.а. ↑

[9] Pease in the Valley е песен, написана през 1937 от Томас А. Дорси за Махалия Джексън. Става хит през 1951 г. и първата госпъл песен, реализирала един милион продадени копия. — Бел.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.